

ἀδελφόν της καὶ βραδύτερον φονεύει τὰ ἑαυτῆς τέκνα· αἱ θυγατέρες τοῦ Πελλίου κατακερματίζουν τὸν πατέρα αὐτῶν. Ὅποια διαφορὰ πρὸς τὰς γλαφυρὰς περὶ Θηβῶν καὶ Ἰλίου παραδόσεις! Ἰδίως ὁμοίως τὸ πρακτικώτερον αὐτῶν μέρος, ὁ σκοπὸς τῶν ἀγῶνων, εἶναι οἷος ἐπὶ τῶν ἱστορικωτάτων γεγονότων, ἢ ἄλωσις δύο πόλεων· αἱ παρασκευαὶ καὶ ἡ διεξαγωγή τοῦ ἐπιχειρήματος, ὡσαύτως· ὁ στρατός, τὰ πλοῖα, ὁ πλοῦς, ἡ ἀπόβασις, οἱ ἄγῶνες, ἡ ἔκβασις εἶναι ἔργα προσήκοντα εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας μὲν ἐνιότητι τὸ ὑπερφυῆς περὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸν βίον μὴ ἀποβάλλοντας ὁμοίως περὶ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ὅ,τι μόνον ἔχουσι κοινὸν τὰ περὶ τὸν ἀργοναυτικὸν πλοῦν πρὸς τελευταίους μυθικοὺς τῆς Ἑλλάδος χρόνους, εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν ἀναλαβόντων τὸ ἔργον ἡρώων. Ἄλλ' οἱ κατάλογοι τῶν ὀνομάτων τούτων μετεβάλλοντο διὰ τοῦ χρόνου ὅσον καὶ τὰ περὶ τῶν περιπλανήσεων τῆς Ἀργοῦς, οὐδ' εἶναι ἄπορον ὅτι οἱ περιωθέντες μυθογράφοι προετίμησαν τοὺς μεγαλώνυμους ἐκείνους ἀθλητὰς ἀντὶ τῶν ἀνωνύμων τολμητιῶν, ὧν αἱ πρῶται κατὰ παλαιάτους χρόνους θαλασσοπορία ἀπετέλεσαν τὸ ἔμβρυον ἐξ οὗ διεμορφώθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ Ἰνδαλμα τοῦ ἀργοναυτικοῦ πλοῦ. Ἐπὶ πᾶσι μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Ἡσίοδος ὁμιλῶν περὶ τοῦ θείου τῶν ἡρώων γένους ἀποδίδει μὲν αὐτοῖς τὸν περὶ Θήβας πόλεμον καὶ τὸν περὶ Τροίαν ὄλωσ δ' ἀποσιωπᾷ τὸν ἀργοναυτικὸν πλοῦν.

Τῶν ἀρχαίων περὶ Θηβῶν ποιημάτων, Οἰδιποδείας, Ἀλκμαιονίδος καὶ Θηβαΐδος, ἦν πολλοὶ ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὅμηρον, δὲν περιεσώθησαν εἰμὴ ἐλάχιστα τινα ἀποσπάσματα Ἄλλὰ παρεκτός τοῦ ὅτι οἱ μεταγενέστεροι λογογράφοι εἶχον τὰ ποιήματα ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐν αὐτῇ τῇ Ἰλιάδι γίνεται πολλάκις μνεία τῶν περὶ Θήβας πολέμων, καὶ ἔστιν ὅτε λεπτομερῶς. Ὁ δ' ἀντιπαραβάλλων τὰς εἰδήσεις πρὸς τε τὰ προηγούμενα καὶ πρὸς τὰ ἐπόμενα τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ ἔθνους δύσκολον νὰ μὴ πεισθῇ ὅτι εὕρισκεται ἐνώπιον γεγονότος πραγματικοῦ.

Πρὸ τῶν ἐπὶ Θήβας πολέμων ἴστατο ἔτι ἐκτός τοῦ ἰσθμοῦ ἰσχυρὰ ἡ πόλις ἐκείνη ἦτις, μετὰ τὴν ταπείνωσιν τοῦ Ὀρχομενοῦ, αὐτὸν μόνον ἤρχε τῆς Βοιωτίας ἀπάσης ἄλλ' ἐπηρείδετο καὶ ἐπὶ τῶν Φωκῶν καὶ τῶν Φλεγυῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Θηβῶν οἱ ἡγεμόνες τῶν Βοιωτῶν εἶποντο τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅπως πάντες τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οἱ βασιλεῖς. Ἀφ' ἑτέρου, ἐὰν οἱ Ἀχαιοὶ δὲν προΐσταντο πρὸ τοῦ γεγονότος ἐκείνου εἰμὴ μόνης τῆς Πελοποννήσου, ἦσαν ὁμοίως ἤδη τοσοῦτον ἰσχυροὶ ὥστε ὁ Θηβαῖος Πολυνεΐκης, ἐρίσας περὶ τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἐτεοκλέα, ἐπικαλεῖται τὴν προστασίαν τοῦ ἀργείου βασιλέως Ἀδράστου.

Ὁ Ἀδραστός δὲν ἦτο Πελοπίδης καὶ οὔτε ἀπόγονος τοῦ ἀρχαίου οἴκου τοῦ Δαναοῦ ἄλλ' Αἰολίδης, ὡς ἕγγονος τοῦ Βιάντος, ἐγγάνου τοῦ Κριθέως, τοῦ Αἰόλου. Οἱ δὲ Πελοπίδαι ἤρχον τότε τῶν Μυκηναίων ἄλλ' οὐδόπως μετέσχον τῶν ἐπὶ Θήβας πολέμων. Οὐδὲν ἦττον ἡ Ἰλιάς λέγει πάντοτε τοὺς πολέμους τούτους διεξαχθέντας ὑπὸ Ἀχαιῶν. Καὶ ὁ Διομήδης δὲ ὀνομάζει τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀδράστου Ἀχαιοὺς, βεβαιῶν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Τυδεὺς «ἐκάαστο πάντας Ἀχαιοὺς ἐγχείη». Ἐκ τούτων πάντων ὑποφαίνεται ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ ἴσχυσαν μὲν κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς τῶν Πελοπιδῶν ἐπικουρίας ἐπεκράτησαν δ' ἔπειτα καθ' ἑαυτούς, οἱ δὲ Πελοπίδαι, ἐξασθενήσαντες ἐν τῷ μεταξύ, δὲν ἀνέκτησαν αὐθις τὴν ἡγεμονίαν εἰμὴ ἐπὶ τοῦ θρυλουμένου Ἀγαμέμνονος.

Ἡγέτης λοιπὸν τῶν Ἀχαιῶν ὑπῆρχε, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐπὶ Θήβαις πολέμων, ὁ Ἀδραστός, ὅστις ἀποφασίσας νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνεΐκην εἰς Θήβας προ-

